

Amiaza de vara

Camil Petrescu

Am obosit

Si-acum stam lungiti pe capitele de fan copt.

Bolta cerului a devenit prea vasta

Si-acopere si harti pe care nu le vedem,

Privim prelung,

De

Pe o coasta, paraul de frunzisuri negre care curge-n fundul vaili.

Posta mica pe soseaua alba,

Bate-n prafu-n loc.

Dar ajunge pana sus si dincolo de noi,

Material ca o salba,

Cu zurgalaii

in fund

Departarea cu nori albi se-mbina.

in aerul molatoc incalzit

Fierb marunte ochiuri de lumina.

Langa noi spre stanga, sau spre dreapta,

Si fara oranduiala mai departe,

S-au risipit afara din livezi.

Copacii cu coroane prea puternice,

Subt ei e iarba verde si dulce ca razoarele —

Si cat vezi,

Toata valea

E acum in mod firesc o carte,

in care-nfierbantat citeste soarele.

Rar de tot.

Trec pe langa noi devale.

Pe poteca din fanete tepoase,

Tarani cu chip sarac

Si talpa piciorului crapata

Ca o coaja aspra de copac.

Privim aiurea

Tot mai tacuti

Rascolitor patrunde-n noi miros de fragi trecuti

Si-asă cum stai culcata,

Rupand intre dinti un fir de iarba

Ti se vad sanii albi stransi intre coate.

Lumina prinde tot mai mult sa fiarba

Ca un motan si-ascute acele un maracine

Si nu pricep

De ce te arde soarele mai mult pe tine.